

POSTANOWIENIE

Dnia 7 września 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Myszka

w sprawie z wniosku B. D.
przy uczestnictwie W. D.
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 7 września 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 8 czerwca 2015 r., sygn. akt I Ca (...),

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,
2. przyznaje adw. M.K. od Skarbu Państwa (Sądu Okręgowego w K.) kwotę 2700 zł (dwa tysiące siedemset złotych), zwiększoną o należny podatek od towarów i usług, tytułem opłaty za pomoc prawną udzieloną wnioskodawczyni w postępowaniu kasacyjnym oraz kwotę 71,10 zł (siedemdziesiąt jeden złotych i dziesięć groszy) tytułem zwrotu poniesionych wydatków.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

1. w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
2. istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
3. zachodzi nieważność postępowania lub
4. skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przytoczony przepis pozwala Sądowi Najwyższemu na wstępną, merytoryczną ocenę wniesionej skargi kasacyjnej i zbadanie, czy za jej rozpoznaniem przemawia interes społeczny, skarga kasacyjna bowiem jest środkiem prawnym funkcjonującym przede wszystkim w interesie publicznym, który z kolei przemawia za skoncentrowaniem się Sądu Najwyższego na sprawach najpoważniejszych i precedensowych.

Wnioskodawczyni złożyła skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w K. z dnia 8 czerwca 2015 r., którym Sąd, na skutek apelacji wnioskodawczyni od postanowienia Sądu Rejonowego w K. z dnia 7 października 2014 r., zmienił zaskarżone postanowienie w części dotyczącej podziału ruchomości, orzeczenia o dopłacie i eksmisji oraz cofnięcia wnioskodawczyni zwolnienia od opłaty od wniosku i obciążenia jej kosztami postępowania, natomiast dalej idącą apelację oddalił. Powołując się na obie podstawy kasacyjne określone w art. 398³ § 1 k.p.c., wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania, ewentualnie o uchylenie także postanowienia Sądu Rejonowego z dnia 7 października 2014 r. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu Sądowi.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżąca wskazała na przesłankę określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Twierdziła, że „...skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona z uwagi na okoliczność, że w/w uchybienia Sądu Okręgowego w K., zwłaszcza w zakresie pominięcia

w uzasadnieniu ustalenia stanu faktycznego sprawy przez Sąd Okręgowy są uchybieniem tej rangi – określonej w orzecznictwie stanem procesu, że mogłyby zostać wzięte przez Sąd Najwyższy pod uwagę nawet bez ich podnoszenia w kasacji, co powoduje, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona...”.

Analiza wywodów zawartych w skardze kasacyjnej prowadzi do wniosku, że skarżąca nie przytoczyła przekonujących argumentów, świadczących o występowaniu w niniejszej sprawie wskazanej przez nią przesłanki uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi tylko wtedy, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi – bez pogłębionej analizy i jurydycznych dociekań – w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie. Skarżący, powołując się na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. powinien wykazać oczywistą zasadność skargi kasacyjnej przejawiającą się kwalifikowanym charakterem naruszenia przepisów prawa (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Nie może powtarzać uzasadnienia podstaw kasacyjnych; powinien wykazać, że zasadność skargi kasacyjnej jest oczywista, a więc dostrzegalna *prima vista* oraz że każdy prawnik bez przeprowadzania wnikliwej analizy powinien dojść do wniosku, że zaskarżone orzeczenie jest jaskrawo nieprawidłowe.

Skarżąca nie przytoczyła argumentów świadczących o tak rozumianej oczywistości, nie są nimi bowiem argumenty mające uzasadniać powołane podstawy kasacyjne.

Konkludując trzeba stwierdzić, że w sprawie nie zachodzi wskazana przez skarżącą przesłanka określona w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. ani brana pod rozważę z urzędu nieważność postępowania.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i na podstawie § 19 w związku z § 6 pkt 6, § 7 ust. 1 pkt 10, § 13 ust. 4 pkt 2 i § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy

prawnej udzielonej z urzędu (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 461 ze zm.) oraz w związku z § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800) przyznał adw. M. K. od Skarbu Państwa (Sąd Okręgowy w K.) kwotę 2 700 zł (dwa tysiące siedemset złotych), zwiększoną o należny podatek od towarów i usług, tytułem opłaty za pomoc prawną udzieloną wnioskodawczyni w postępowaniu kasacyjnym oraz kwotę 71,10 zł (siedemdziesiąt jeden złotych i dziesięć groszy) tytułem zwrotu poniesionych wydatków. Trzeba dodać, że wysokość opłaty za czynności adwokata z tytułu zastępstwa prawnego podlega obliczeniu od wartości udziału w majątku wspólnym ustalonej w zaskarżonym postanowieniu, a nie – jak domaga się pełnomocnik – od „...wartości przedmiotu sprawy z pozwu w kwocie 318 495 zł...”.